Anania şi Safira

Anania şi Safira

(Fapte 5.1-11)

În Fapte se relatează despre două perechi: Anania cu Safira şi Acuila cu Priscila. Biblia nu ne spune dacă aceştia aveau sau nu copii. Relatarea despre Anania şi Safira o găsim în Fapte 5.1-11: „Dar un bărbat cu numele Anania, împreună cu Safira, soţia lui, a vândut o proprietate şi a oprit din preţ pentru sine, ştiind şi soţia; şi, aducând o parte, a pus-o la picioarele apostolilor. Dar Petru a spus: «Anania, de ce ţi-a umplut satan inima, ca să minţi pe Duhul Sfânt şi să opreşti pentru tine o parte din preţul ogorului? Dacă rămânea nevândut, nu rămânea al tău? Şi, fiind vândut, nu era preţul lui în puterea ta? Pentru ce ţi-ai pus în inimă fapta aceasta? N-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu.» Şi Anania, auzind cuvintele acestea, a căzut jos şi a murit. Şi mare frică i-a cuprins pe toţi cei care au auzit. Şi cei mai tineri, ridicându-se, l-au înfăşurat şi, ducându-l afară, l-au înmormântat. Şi a fost că, după aproape trei ore, a intrat şi soţia lui, neştiind ce se întâmplase. Şi Petru i-a răspuns: «Spune-mi dacă aţi vândut ogorul cu atât.» Şi ea a spus: «Da, cu atât.» Şi Petru i-a zis: «Pentru ce v-aţi înţeles împreună să ispitiţi pe Duhul Domnului? Iată, picioa-rele celor care l-au înmormântat pe soţul tău sunt la uşă şi te vor duce afară.» Şi ea a căzut îndată la picioarele lui şi a murit. Şi tinerii, intrând, au găsit-o moartă; şi, ducând-o afară, au înmormântat-o lângă soţul ei.“

Această întâmplare ne transpune în perioada de început, epoca de prosperitate a Adunării lui Dumnezeu. Domnul Isus murise, înviase şi Se înălţase la cer. În ziua de Rusalii coborâse din cer Duhul Sfânt, pentru a locui în inima tuturor celor care crezuseră şi formau Adunarea. Aceasta creştea rapid. Credincioşii erau una şi se comportau cu dragoste unii faţă de alţii. Nimeni nu avea nevoi. Cei bogaţi îşi vindeau averile lor, pentru a-i putea ajuta pe cei săraci. S-a afirmat că primii creştini erau comunişti. Nu este aşa, pentru că ei nu au plecat de la principiul că averea ar fi un păcat, ei nu învăţau: „Ce este al tău, este şi al meu“, ci ei trăiau conform principiului: „Tot ce este al meu, este şi al tău.“

Dumnezeu Duhul Sfânt locuia în Adunare. Duhul locuia şi în inimile credincioşilor. Trupurile lor erau un templu al Duhului Sfânt. Duhul era puterea care acţiona în viaţa lor. Cei care nu aparţineau Adunării vedeau acest lucru şi vorbeau despre aceasta, iar Numele lui Dumnezeu era proslăvit prin aceasta. Mai era cineva care vedea acest lucru, dar care nu se bucura; din contră, a dat naştere la o duşmănie mare: era diavolul. Aşa cum face întotdeauna, el a încercat şi aici să distrugă această lucrare a lui Dumnezeu. El dorea să-şi atingă scopul dând naştere la prigoane contra apostolilor. Prin aceasta nu a reuşit nimic. Atunci a încercat să-i conducă pe credincioşi la păcat. Această relatare ne arată rezultatele.

Ce păcat au făcut Anania şi Safira? Nu era un furt ca cel făcut de Acan la începutul istoriei poporului Israel în ţara Canaan. Anania şi Safira au văzut cum Iosif (Barnaba) vânduse un ogor, iar preţul lui îl adusese apostolilor, pentru a fi împărţit între săraci. Şi alţii făcuseră la fel şi culeseseră apreciere şi laude. Dar nimeni nu era obligat să facă aşa ceva, nici Anania şi Safira nu erau obligaţi la aşa ceva. Ei erau liberi să-şi vândă sau să-şi păstreze averea. Ei erau liberi să facă ce doresc cu preţul averii lor. Păcatul lor a fost că ei pretindeau că au dat totul, dar în secret păstraseră o parte din preţ. Gândeau că astfel vor avea parte de aceeaşi onoare ca ceilalţi.

Petru numeşte aceasta: minţire a Duhului Sfânt, şi astfel minţirea lui Dumnezeu, ceea ce era mult mai grav decât minţirea oamenilor. Era o faptă rea pe care şi-o propuseseră în inima lor, sădită acolo de diavolul. Ei nu au fost surprinşi de acest păcat, ci l-au făcut „premeditat“. Îl făcuseră într-un timp în care Duhul Sfânt lucra atât de activ în Adunare. Aceasta făcea ca păcatul lor să fie cu atât mai grav. Prin aceasta, răul lor a devenit un „păcat spre moarte“.

Ioan scrie în epistola sa: „Este un păcat spre moarte: despre acela nu spun să se roage“ (1 Ioan 5.16). Nicăieri în Biblie nu ni se dă o descriere mai exactă a „păcatului spre moarte“. În 1 Corinteni 11.27-32 găsim doar o referire la acesta. A mânca pâinea şi a bea paharul în chip nevrednic la Cina Domnului a fost cauza pentru care între credincioşi erau mulţi slabi şi bolnavi, şi mulţi adormiseră. Aceasta se petrecuse sub mâna disciplinară a Domnului. Apostolul adaugă: „Pentru că, dacă ne-am judeca noi înşine, n-am fi judecaţi. Dar când suntem judecaţi, suntem disciplinaţi de Domnul, ca să nu fim condamnaţi împreună cu lumea“ (1 Corinteni 11.31, 32).

Există cazuri de păcat în care Adunarea trebuie să exercite disciplină (1 Corinteni 5), iar altele în care Dumnezeu Însuşi intervine. Ambele acţiuni au ca scop ca duhul să fie salvat în ziua Domnului Isus. Safira a avut posibilitatea să recunoască păcatul ei, dar ea a stăruit în rău şi a fost lovită de aceeaşi judecată ca soţul ei. Este bine să obser-văm că în acest caz nu este vorba despre disciplina pe care o exercită Adunarea, nici despre autoritatea apostolică, ci despre o intervenţie nemijlocită a lui Dumnezeu. Câteodată se spune că Anania şi Safira nu erau cu adevărat întorşi la Dumnezeu. Atunci însă nu ar fi existat atenţionarea pentru noi, şi am fi putut gândi că nouă nu ni s-ar putea întâmpla aşa ceva grav. Judecata începe de la Casa lui Dumnezeu. Acest lucru are valabilitate şi acum, şi aceasta este altceva decât judecata viitoare asupra necredincioşilor.

Asupra întregii Adunări a venit o mare teamă. Şi noi ar trebui să avem acest simţământ având în vedere acest păcat al făţărniciei. În discursul lung al Domnului Isus pe care îl citim în Luca 12, se spune la început că El a început „să zică întâi ucenicilor Săi: Fiţi atenţi la aluatul fariseilor, care este făţărnicia; şi nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nici ascuns, care nu va fi cunoscut; de aceea, orice aţi spus la întuneric va fi auzit la lumină şi ce aţi vorbit la ureche, în cămăruţe, va fi predicat de pe acoperişuri“ (1-3). Domnul nu spune aceste cuvinte fariseilor, ci ucenicilor Săi. Şi ei erau predispuşi spre acest rău şi puteau fi învinşi de el. La fel este şi în cazul nostru. În acest capitol citim multe atenţionări ale Domnului, dar El indică în primul rând spre păcatul făţărniciei.

Acest păcat este primul rău pe care diavolul îl introduce în Adunare, continuând apoi cu această acţiune. În cele şapte scrisori din Apocalipsa citim cum Domnul judecă cu ochiul Său atotvăzător cele şapte adunări: „Dar am împotriva ta că ţi-ai părăsit dragostea dintâi. Aminteşte-ţi deci de unde ai căzut şi pocăieşte-te şi fă lucrările dintâi“ (Apocalipsa 2.4, 5). Acestea erau lucrări făcute din dragoste pentru Domnul. Acestea aveau valoare pentru El. Anania şi Safira au renunţat probabil la jumătate din averea lor. Dar nu avea valoare pentru El, dacă acest lucru era făcut din înfumurare şi laudă de sine, în timp ce lipsea dragostea.

Din păcate, Domnul a trebuit să constate acelaşi păcat în toate scrisorile. În ultima scrisoare, Îl auzim spunând: „Pentru că spui: Sunt bogat şi m-am îmbogăţit şi n-am nevoie de nimic! Şi nu ştii că tu eşti cel nenorocit şi de plâns şi sărac şi orb şi gol; te sfătuiesc să cumperi de la Mine

aur curăţit prin foc, ca să fii bogat, şi haine albe, ca să fii îmbrăcat şi să nu se arate ruşinea goliciunii tale, şi alifie pentru ochi, să-ţi ungi ochii, ca să vezi. Eu îi mustru şi îi disciplinez pe toţi câţi îi iubesc; fii plin de râvnă deci şi pocăieşte-te!“ (Apocalipsa 3.17-19). El nu exercită această disciplină în acelaşi mod, ca la Anania şi Safira. Trebuie să fim mulţumitori că Dumnezeu nu pedepseşte acum orice comportament făţarnic sau alte păcate în Adunarea Sa ca păcate spre moarte.

Dacă am compara cuvintele Domnului din Luca 12.3 cu întâmplarea din Fapte 5, suntem surprinşi de concordanţa deplină. Gravitatea mare cu care Domnul avertizează cu privire la păcatul făţărniciei, severitatea cu care El judecă acest păcat în prima adunare din Ierusalim şi cu care apostrofează adunarea din Laodiceea, ne constrâng să luăm foarte în serios acest păcat. Avem nevoie de alifie pentru ochi de la El, pentru a putea vedea bine. Făţărnicia în inimă şi în viaţă ne fură adevărata privire spre El, unii pentru alţii şi pentru semenii noştri.

Sunt convins că aceasta este de cea mai mare importanţă şi pentru viaţa de căsnicie şi de familie. „De aceea, orice aţi spus la întuneric va fi auzit la lumină şi ce aţi vorbit la ureche, în cămăruţe, va fi predicat de pe acoperişuri“ (Luca 12.3). Aceste cuvinte ale Domnului nu au fost necunoscute lui Anania şi Safirei. Dar n-au ţinut cont de ele. Avertizarea s-a împlinit ad litteram în cazul lor. Sărmani oameni! Ei au primit o îndurare atât de mare ocupând un loc binecuvântat în adunare, şi totuşi au căzut!

Cei doi au stat probabil în cameră, în dormitor şi au discutat: Acest Iosif şi-a vândut moşia şi a pus întregul ei preţ la picioarele apostolilor. Astfel, banii pot fi folosiţi pentru a uşura soarta multor săraci. Acum a primit de la apostoli numele frumos de „Barnaba“: fiu al mângâierii.

Ce loc de onoare ocupa el în adunare, considerau Anania şi Safira. Împreună au cugetat atunci şi şi-au spus: şi noi avem o avere. Ce ar fi să facem cu ea la fel ca Barnaba? Dar să dăm totul? Ce ar fi dacă am păstra pentru noi jumătate? Ei vor fi atunci apreciaţi ca fiind la fel de altruişti şi de darnici ca ceilalţi care au dat totul. Cine ar şti că ei au fost atât de şmecheri să pună deoparte câteva parale pentru zile negre? Desigur, nimeni! Pereţii dormitorului nu au urechi! Nimeni n-ar putea auzi sfatul lor în şoaptă. Secretul lor nu va fi descoperit nicio-dată.

Apoi şi-au pus în aplicare planurile. Oare conştiinţa lor nu i-a atenţionat, când Anania şi-a luat rămas-bun de la soţia sa şi s-a dus cu o parte din bani la apostoli, după ce cealaltă parte au pus-o bine?

Lui Petru i s-a descoperit secretul lor. „Anania, de ce ţi-a umplut satan inima, ca să minţi pe Duhul Sfânt...?“ l-a întrebat el cu severita-te. Petru ştia că diavolul este iniţiatorul tuturor relelor. El a fost iniţia-torul răului la Eva în paradis, aşa a fost întotdeauna şi va fi până la sfârşitul lui, când Dumnezeu îl va arunca în focul cu pucioasă, pregătit pentru el şi îngerii săi. Dar aceasta nu l-a scutit pe Anania, la fel de puţin ca pe Eva, cu multe secole înainte. Dacă ar fi recunoscut primele şoapte şi s-ar fi împotrivit diavolului! El însă a lăsat ca dorinţa să prindă rădăcină în inima lui, iar la sfârşit i-a permis diavolului să ocupe locul asupra căruia numai Domnul are dreptul. Cunoaştem sfârşitul său şi cel al Safirei, care a stăruit în aceeaşi minciună. Când au cugetat tot planul lor, nu s-au gândit oare că Dumnezeu cunoaşte toate sfaturile inimii şi că la timpul Său le va descoperi?

Ce are să ne spună nouă, familiilor din timpul de astăzi, această istorie? Şi noi ne sfătuim în camerele noastre. Trebuie să şi facem acest lucru! Dacă Dumnezeu ne-a dat copii, ne sfătuim cu privire la educaţia copiilor noştri. Discutăm despre problemele pe care le aduce munca şi serviciul nostru cu sine. Căutăm noi în muncă şi serviciu satisfacţia noastră şi onoare la oameni? Suntem conştienţi că Dumnezeu ascultă aceste sfătuiri secrete? Sau mai bine spus, Îi acordăm Lui primul loc în toate cugetările noastre? Este Cuvântul Său etalonul pentru întreaga noastră acţiune? Sau ne lăsăm conduşi numai de „mintea noastră sănătoasă“? Această întâmplare despre Anania şi Safira ne pune în faţa întrebării: Cum trebuie să ne administrăm averea noastră şi cum să ne folosim venitul nostru?

Am văzut că aceasta nu era o problemă pentru credincioşii din acele zile. Am auzit spunându-se că acest comportament nu a fost înţelept, deoarece a avut ca urmare faptul că toţi iudeii credincioşi au ajuns să aibă nevoie de ajutor şi trebuia să se strângă pentru ei în alte părţi. Totuşi au acţionat conform cuvântului Domnului din Luca 12.33 şi astfel şi-au câştigat o comoară netrecătoare în cer, unde „hoţul nu se apropie, nici molia nu strică. Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră“. Dacă această comoară este pentru noi pe pământ, urmarea va fi o gândire pământească. De aici va apărea uşor lăcomia de bani, care este considerată unul din cele mai grave păcate în 1 Corinteni 5.10, 11 şi 6.10.

Auzim câteodată expresia că banii sunt rădăcina tuturor relelor. Nu este adevărat. Cu banii se poate face mult bine. În 1 Timotei 6.10 scrie: „Pentru că iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele; după care unii, umblând, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns pe ei înşişi cu multe dureri.“ În versetul precedent se spune: „Dar cei care vor să fie bogaţi cad în ispită şi în cursă şi în multe pofte nebune şi vătămătoare, care îi afundă pe oameni în ruină şi în pieire.“ Dar există şi credincioşi, cărora Dumnezeu le-a încredinţat bogăţii. Pentru ei scrie în versetele 17-19: „Porunceşte celor care sunt bogaţi în veacul de acum să nu se mândrească, nici să nu se încreadă în nesigu-ranţa bogăţiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belşug, ca să ne bucurăm de ele; ca să facă binele, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata să dea, strângându-şi pentru viitor o temelie bună, ca să apuce adevărata viaţă.“

În Evrei 13.16 citim: „Dar nu uitaţi de binefacere şi de dărnicie, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu.“

În Vechiul Testament găsim o normă pentru dăruire: iudeii trebuiau să dea a zecea partea din veniturile lor pentru slujba lui Dumnezeu. Din aceasta erau întreţinuţi leviţii, care la rândul lor trebuiau să dea din aceasta 10% preoţilor. Aceasta era minimul pentru dăruire. Pe lângă aceasta erau şi jertfele de bunăvoie şi darurile pentru săraci. În Noul Testament nu găsim prevăzută o astfel de normă. Nici nu mai este posibil, pentru că noi nu stăm sub lege, ci sub har. Dar mă gândesc că ar fi un har înţeles greşit şi ineficient, dacă dăruirea noastră ar rămâne sub minimul a ceea ce trebuia să dea poporul pământesc al lui Dumnezeu.

Pe lângă textul citat, doresc să amintesc şi textele din 2 Corinteni 8 şi 9, două capitole dedicate în întregime dăruirii, care la fel nu conţin niciun principiu legal. Pavel le prezintă credincioşilor din Corint pe macedonieni ca exemplu, în care harul lui Dumnezeu acţionase în aşa fel, încât în ciuda sărăciei lor au prisosit spre bogăţia dărniciei lor. Ei chiar ceruseră să participe la strângerea darurilor, şi au contribuit din propria lor iniţiativă şi peste posibilităţile lor. Secretul lor era că ei crezuseră în Hristos, care Se dăruise pentru ei. Atunci ei s-au dăruit mai întâi Domnului şi apoi, mânaţi de dragoste, s-au dăruit şi altora. Pentru ei nu se punea întrebarea: Cât trebuie să dau?, ci: Cât pot să dau?

În capitolul 9, versetul 7 citim: „Fiecare să dea după cum s-a hotărât în inimă, nu cu părere de rău sau de nevoie, pentru că Dumnezeu îl iubeşte pe acela care dă bucuros.“ Dacă dragostea lui Hristos ar fi avut un astfel de loc în inima lui Anania şi a Safirei, nu ar fi murit de o moarte atât de groaznică. Dacă Îi dăm lui Hristos primul loc în inimile noastre, atunci diavolul nu poate avea nicio influenţă asupra noastră. Atunci nu va fi loc nici pentru aluatul făţărniciei fariseilor. În cuvintele repetate de şapte ori „Vai de voi“, Domnul Isus a subliniat făţărnicia

acestor oameni şi a rostit judecata Sa asupra lor (Matei 23). Domnul a asemănat învăţătura şi practica lor cu aluatul, care este în Biblie întotdeauna o imagine a răului. Când copiii lui Israel au sărbătorit paştele în Egipt, au trebuit să curețe casele lor de aluat, pentru că acesta nu era permis să existe în case. Pavel îi îndeamnă pe credincioşi să dea deoparte aluatul: „De aceea să ţinem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate şi de viclenie, ci cu azimele curăţiei şi ale adevărului“ (1 Corinteni 5.8).

Fariseii dădeau exact zeciuiala din toate. Era bine; dar ei făceau milostenie şi rosteau în public rugăciuni lungi, pentru a fi lăudaţi de oameni pentru evlavia lor. Aceasta era greşit, era păcat!

Iar noi? Sunt casele noastre fără aluat? Trebuie să aplicăm aceasta din punct de vedere spiritual. Cum ne comportăm unii cu alţii ca soţ şi soţie? Suntem sinceri unii faţă de alţii în dragoste altruistă sau îşi are locul acolo făţărnicia? Ce se găseşte în biblioteca noastră? Suntem înclinaţi să ne prezentăm mai bine în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor decât suntem de fapt.

În ce atmosferă cresc copiii noştri? Este atmosfera impregnată de sinceritate şi adevăr, sau ne prefacem? Copiii urmăresc cu atenţie totul sau îşi dau seama intuitiv. Copiii noştri nu sunt mai buni sau mai răi decât noi. Ei sunt mai slabi şi mai vulnerabili şi au nevoie de conducerea şi exemplul nostru.

Cu privire la farisei, Domnul a trebuit să le spună oamenilor: faceţi după cuvintele lor, şi nu după faptele lor. Să nu se aplice aceste cuvinte la noi, ca părinţi! Să respingem dăruirea fariseilor ca făţărnicie! Dar să nu ne determine aceasta să nu dăm nimic sau puţin! Pavel spune că dăruirea este o binecuvântare. Sunt binecunoscute cuvintele Domnului: „Este mai ferice să dai, decât să primeşti.“ Este păcat să constatăm că mulţi oameni, din păcate, şi credincioşi, sunt mulţumiţi cu binecuvântarea primirii şi nu se gândesc deloc la binecuvântarea dăruirii. Să-i includem şi pe copiii noştri în dăruire!

Văd câteodată taţi dându-le micuţilor lor ceva bani pentru a-i pune în pungă. Şi eu am făcut aşa. Copiii fac acest lucru cu plăcere. De ce să nu le acordăm această bucurie? Dar să nu gândim că în acest mod vor învăţa ce este dăruirea. Acest lucru îl vor învăţa abia după ce le vom explica, când vor fi mai mari, cum să lucreze cu banii de buzunar sau cu banii câştigaţi de ei înşişi. Atunci vor trebui să înveţe să dea din aceştia o parte pentru Domnul, care este cel mai bun Prieten al copiilor.

În urmă cu mult timp am primit de la un elev, dacă îmi aduc bine aminte, o sumă de 35 de guldeni. El împărţise câteva luni ziare într-o zonă a oraşului şi strânsese banii. Ceea ce câştigase dorea să dea pentru misiune. M-a rugat să dau eu banii mai departe. Am făcut-o cu bucurie pentru acest băiat şi i-am considerat fericiţi pe părinţii lui, pentru că îl educaseră în acest sens. O veche zicală spune: Ce înveţi în copilărie, nu vei uita la bătrâneţe.

În încheiere încă ceva din cartea Proverbe a înţeleptului împărat Solomon: „Onorează pe Domnul cu avutul tău şi cu cele dintâi roade din tot venitul tău: astfel grânarele ţi se vor umple cu belşug şi teascurile tale se vor revărsa de must“ (Proverbe 3.9, 10). Aceasta este cu totul altceva, decât a folosi veniturile pentru a-ţi înmulţi averea, ceea ce pare să fie idealul pentru mulţi oameni. Puţini dintre noi sunt ţărani sau viticultori, dar Dumnezeu îşi va împlini promisiunea şi va binecuvânta pe toţi copiii Săi pentru ceea ce Îi jertfesc.

Copiii lui Israel trebuiau să dea din primele roade. Mai întâi Dumnezeu - acesta să fie idealul! Cine are un câştig săptămânal sau lunar, ar face bine ca de la început să pună deoparte pentru Domnul în funcţie de câştigul său şi de ceea ce s-a hotărât în inima sa (1 Corinteni 16.2; 2 Corinteni 9.6-8). Dăruirea din primele roade este mai bună decât dăruirea din ceea ce a mai rămas.

clickbible.org